

рече безпокойна и потръпна Магдалина. — Познавамъ не, ами... съ мойъ рѣкъ ся испращатъ отъ негова страна парятъ на тѣзи малкытѣ сирачета. Ама това е една цѣла исторія. — Знаешъ ли ты тѣзи исторіи? — До нейде! — Да не бъдешъ ты който си пѣстунъ на едно дѣте което си намѣрилъ прѣдъ черквѣтъ св. Богородицѣ? — Самъ самненичкѣ азъ! — О, Боже мой, повыка Магдалина която признателно погледнѣ къмъ небето. — Азъ не разбирамъ нищо огъ тѣзи работы, Господже, и да мя прощавате. Знаѣ само, и това го научихъ отъ единъ калугеретина, че Лордътъ живѣялъ въ единъ къщѣ на едно съ единъ хубавелкѣ младѣ и чини ми ся че тази млада е майка на дѣтето, което азъ прибрахъ отъ черковнытъ врата дѣто бѣше окачено въ едно хубаво *зембилче*. — Бѣди благословенъ, Вышній! бѣди благословенъ! рече Магдалина. Въ единъ минутѣ ми повращашъ това що бѣше ми отнелъ, спокойствіето ми и смиренното ми благополучіе. Но, притечи ся, моля ти ся, добрый мой человекѣ, притечи ся да намѣришь Лорда и да му кажешъ че тука го чака Магдалина.

Гырджикътъ не чакане повече. Излѣзе и отиваше къмъ казиното, въ което бѣ казалъ че го чака Лордътъ.

А когато Мацко останѣ самъ съ двѣтъ млади жени, отвори уста и каза на Янка.

— Господже, азъ съмъ който открихъ всичкѣтъ исторіи. — Коиъ исторіи? — Исторіиѣтъ, кой откраднѣ на бащѣ ти парятъ. — Че, какъ станѣ! Насъ кой бѣше ны обралъ? — За това не дѣйте мя пита; това само ще ви кажѣ да знаете, че Евстатій Воитиди и сестра му за права Бога си потеглихъ. — Това съмъ го всякога вѣрвала че е тѣй. — Трѣба на тѣзи хора да имъ ся отдаде правото. — Какъ да му го отдадемъ? азъ съмъ готова; а вѣрвамъ че и баща ми е на тозъ умъ. — Ще го видѣ и ще го попытамъ. Но вы ми дайте само думѣтъ си, че каквото пра-